

skønne, at jeg i ethvert Fald ikke finder det tilstrækkeligt, som vi have faaet oplyst derom, og naar jeg gaar videre i Betænkningen, maa jeg tilstaa, at jo længer jeg kommer frem i den, jo mere uforklarligt bliver det mig, at Kultusministeriet kan finde det tilstrækkeligt. Maa jeg med det samme gøre opmærksom paa, medens jeg nævner Kultusministeriet, at det forundrer mig, at det er dette Ministerium, som forebringer os Sagen. Tidligere var det Krigsministeriet, der stod for denne Sag, nu er det Kultusministeriet, som har overtaget den, men hvorfor disse to ærede Ministerier have faaet Sagen i Hænde, forstaar jeg ikke. Naar man tager Sagen rent og klart, og skyder alle mærkelige Transaktioner til Side, er det som her ligger for, Spørgsmaalet, om Staten skal løbe visse Grunde af Kjøbenhavns Kommune, og naar Spørgsmaalet aabenbart ligger og maa ligge saadan for, forekommer det mig, at der kun er en Minister, som egentlig med tilstrækkelig Kompetence

Formanden (Høgskbro): Maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Kultusministeren ved Sygdom er forhindret for at være her til Stede i Dag, og at Indenrigsministeren derfor har paataget sig hans Hverv.

Korsgaard: Efter denne Bemærkning af den højtærede Formand gaar jeg altsaa ud fra, at den højtærede Indenrigsminister vil tage Affære, hvis han finder, at hans fraværende Kollega bliver behandlet lidt for hårdt her. Det er ogsaa mig bekendt, at den højtærede Kultusminister er syg, men det er heller ikke mod den højtærede Kultusminister personlig, at jeg her taler. Jeg vil tillade mig at betragte den højtærede Indenrigsminister som Kultusminister for Nøjeblikket, i alt Fald hvad denne Sag angaar. Det, jeg nu vil komme frem med, er at gøre opmærksom paa det mærkelige, at man lader først Krigsministeren og dernæst Kultusministeren overtage en Affære, som i Virkeligheden maatte henhøre under Finansministeren. Hvad der nemlig er Tale om, er en Handel mellem Stat og Kommune, et Spørgsmaal om, for Statens Regning at tilvejebringe Grunde, som Staten har Brug for, nogle til Kultusministeriet, andre til Krigsministeriets Brug, og der er for Resten ogsaa Spørgsmaal om Grunde til Marine ministeriet. Det forekommer mig naturligt, at Finansministeren skulde overtage denne Affære og som Repræsentant for Stats-

lassen og Statsmidlerne overhovedet paatage sig at gøre Afford med Kjøbenhavns Kommune. Det er maasse imidlertid mere et Formspørgsmaal, men det viser dog en Ting, nemlig det mærkelige Vilbøiede, som Ministeriet selv har været i over for denne Sag, naar det endnu ikke har kunnet komme paa det rene med, hvem der har Ansvar for en saadan Transaktion. Mig forekommer det, at Finansministeren naturligt maatte være den, som skulde gøre denne Forretning, medens jeg dog ikke dermed vil have sagt, at de andre højtærede Ministere ikke ogsaa forstaa at tage Affære. — Den ærede Taler, som først havde Ordet, gjorde opmærksom paa, eller udtalte, at nu stode vi fri for de forskellige Gaand, som tidligere laa paa denne Handel, at nu vare vi fri for de forskellige Transaktioner, som hørte hertil. Jeg kan ikke gibe det ærede Medlem Ret deri. Det viser sig nemlig, ved at gennemgaa Forslag og Betænkning, at Anvendelsen af alle de Grunde, som der her er Tale om, paa ganske lidt nær er bunden i Forvejen. Af 287½ Td. Land ere nemlig, saa vidt jeg kanmer, kun 17 Tdr. Land overladte Staten til fri Raadighed, medens alt det andet skal gaa til bestemt Djemed. Den allerførste Del af Arealen er bundet til Bygninger med Statsøjemed overhovedet, og en Del af Arealen er bestemt eller betinget i Overenskomsten at skulle anvendes til HOSPITAL. Det forekommer mig, at naar der er en saadan Forpligtigelse paa Grundene, kan man ikke med Føje sige, som den ærede første Taler gjorde, at vi nu ere fri for den Afhængighed med Hensyn til Grundenes Anvendelse, som tidligere irrsøede dette Forslag, og jeg maa i Forbindelse hermed gibe den ærede sidste Taler Ret i, at selv om vi kunne skønne i dette Øjeblik, at disse 2—300 Td. Land, hvorom der her er Tale, mulig kunne benyttes til Statsøjemed, er det ikke sagt, at det vil være Tilfældet om en længere Arrække; thi det er ikke sagt, at vi paa den Tid have Brug for saa mange militære Etablissementer. Det er nemlig et af de fromme Ønsker, man nævner i dette Ting, at faa reduceret noget af det militære Væsen, selv om man ikke gaar saa vidt, som det ærede Medlem fra Horsens (Bajer), som haaber paa en Fredstilstand. Jeg siger altsaa, det kunde hende, at man i Øbet af en Arrække ikke vil have Brug for disse Grunde til Statsøjemed, og derfor har det ærede Medlem fra Nykøbing paa Falster (Clausen) ganske Ret i, at det er næppe heldigt, at Staten binder sig til at anvende disse Grunde, der her er Tale om, paa en bestemt Maade.